

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. április 30.
(csütörtök)

Szepesy László

5. HOGYAN SZERESSEM FELEBARÁTOMAT?

Énekek: 229, 493,4-6

Alapige: Róma 13,8-10

„Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte. Mert ez: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne orozz, hamis tanúbizonyságot ne szólj, ne kívánjad, és ha valamely más parancsolat van, ebben az igében foglaltatik egybe: Szeressed felebarátodat, mint magadat. A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, hű Pásztorunk, azért, mert kegyelmesen megkerestél bennünket, eltévelyedett juhaidat, és hogy az örök életre megmentettél úgy, hogy életedet adtad érünk. És köszönjük, Urunk, hogy nem merült ki ebben a Te gondoskodásod, irgalmad és végtelen nagy szereteted irántunk, hanem ahogyan énekelhettük: vezetsz bennünket azóta is, megtartasz, olyan legelőkre, a Te Igéd mezejére viszel, ahol lelkünknek szükséges és elegendő táplálékot kapunk. Köszönjük Neked, hogy minden körülmények között táplálsz és velünk maradsz, nemcsak a kényelmes úton, a bőséges folyóvíz mellett, hanem a halál völgyének árnyékában is. Köszönjük, hogy a Te vessződ és botod vigaszunk lehet minden időben. De, Urunk, segíts, hogy arra is nézzünk, hogy azzal, hogy Te önmagadat adtad értünk, a mi utunkat is kijelölted, nemcsak azt az utat, hogy önmagunknak meghaljunk és Neked éljünk, hogy a bűnnel megfertőzött és annak fogságában élő ó-embert halálra adjuk, és naponként megfeszítsük, hanem hogy Téged követve valóban ne magunknak, hanem Neked és egymásnak éljünk, hogy a nagy parancsolat szerint igyekezzünk Tőled kérni mindazt a lelki ajándékot, amely szükséges a Te gyermekeidnek. Szeretnénk Téged szeretni teljes szívünkben, teljes erőnkben, elménkben, és felebarátunkat, mint magunkat. Kérünk, hogy minden akadályt, ami szívünkben van, Te rombolj le, és Szentlelked által Te teremd bennünk ezt a gyümölcsöt.

5. HOGYAN SZERESSEM FELEBARÁTOMAT?

Könyörgünk, hogy használd ezt a ma esti alkalmat ehhez, igéden keresztül bátoríts, erősíts, vonj magadhoz, mutass rá bűneinkre, gyengeségünkre, és mint egyedüli erőforrásunkra, Te magadra, és vonj magadhoz közelebb Szentlelked által. Így kérjük, hogy a mai ige is hadd teremje meg gyümölcsét szívünkben a Te dicsőségére.

Kegyelmedben bízva kérünk, áldd meg így alkalmunkat!

Ámen.

Igehirdetés

A nagy parancsolatról szóló sorozat mai alkalmán arra a kérdésre keressük a választ, hogy hogyan szeressük felebarátunkat. Ezt a kérdést azért szükséges feltennünk és meg is válaszolnunk, hogy elkerüljük annak kísértését, hogy a felebaráti szeretet csupán egy érzés legyen számunkra. Mert sokan úgy gondolnak erre a szeretetre, minthogyha az pusztán abból állna, hogy valami melegséget vagy kötődést érzünk valaki iránt, vagy pedig néhányszor gondolunk az illetőre. És hogy ezt a kísértést elkerüljük, az Ige figyelmeztet bennünket, hogy a felebaráti szeretet tettekben folytatódik, fejeződik ki, és ezek a tettek, cselekedetek felismerhetőek, megkülönböztethetőek a hitetlen ember tetteitől. Tehát nem a bennünk lévő gonosz, hanem az Istentől kapott felebaráti szeretet fejeződik ki azokon keresztül. Természetesen nem lehet minden ilyen cselekedetet összefoglalni egy igehirdetésben, de az Ige által kijelölt főbb utakat meg kell ismernünk, és követnünk kell azokon Megváltó Krisztusunkat. Milyen utakat jelöl ki számunkra Isten a felebaráti szeretet gyakorlásában? Pál apostol az 1Timótheus 4,12-ben az ifjú Timótheust arra bátorítja, hogy legyen példája a gyülekezet tagjainak, és én úgy gondolom, hogy az itt felsorolt dolgokban a szeretet gyakorlását is értette, hogy hogyan élje az Isten és felebaráti szeretetet a gyülekezet elé: *„Senki a te ifjúságodat meg ne vesse; hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban”*. Mindegyikről nincs lehetőség beszélni, ezért csak három csoportot hadd válasszak ki, és ezek hadd legyenek válaszok arra a kérdésre, hogy hogyan is szeressük felebarátunkat. Először: szeressük őket beszédünkkel. Másodszor: szeressük őket viselkedésünkkel, magatartásunkkal. Harmadszor pedig szeressük őket értük végzett cselekedeteinkkel. Nézzük meg, hogy mit ír ezekről az Ige.

A hívő ember beszédére, a felebaráti szeretet szavakon keresztüli megnyilvánulására Jézus Krisztus is felhívja a figyelmünket a Máté 12,34-ben. Ebben az igeszakaszban Urunk arról beszél, hogy az élő hitnek megvannak a maga cselekedetei, vagy – a 33. versben található képpel élve – a maga gyümölcsei, amelyek megkülönböztethetőek a hitetlen ember tetteitől, gyümölcseitől. Ezt mondja Urunk: *„Vagy legyetek jó fák, és teremjete jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák, és teremjete romlott gyümölcsöt; mert gyümölcséről ismerik meg a fát”* (Máté 12,33). Megváltónk tehát határozottan megkülönbözteti a hívők és a hitlenek gyümölcseit egymástól. De mire is gondol konkrétan, mit ért gyümölcsök alatt? Tudjuk, hogy általában tetteinket, döntéseinket, de konkrét dolgot is mond, hogy ne maradjon ez számunkra elvont fogalom, a 34. versben rögtön ennek folytatásaképpen a beszédre hívja fel figyelmünket, amikor a farizeusokat meginti:

5. HOGYAN SZERESSEM FELEBARÁTOMAT?

„Mérges kígyóknak fajzatai, mi módon szólhattok jókat, holott gonoszak vagytok? Mert a szívnek teljességéből szól a száj”. Ezzel pedig arra hívja fel a figyelmünket Urunk, hogy beszédünk szoros kapcsolatban van szívünkkel, a hitünkkel: ugyanis a szív teljességéből szólunk. Ha a felebaráti szeretetet munkálja bennünk a Szentlélek, akkor az a beszédünkön is érződni fog. De milyenné akarja Urunk formálni a szeretet által a hívők beszédét?

Erre a kérdésre a Kolossé 4,6-ban találjuk meg a választ, amelyben a következőkre szólít fel minket Urunk az apostolon keresztül: „*A ti beszédetek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett, hogy tudjátok, hogy mi módon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.*” Mit jelent ez? Röviden, csak néhány szóban. A kellemessel fordított eredeti görög kifejezés kegyelmet is jelent. Pál apostol ezt a szót használja levelei elején, amikor a gyülekezeteket köszönti: „*kegyelem néktek és béke*”. A kellemes fordítás tehát nemcsak szépen csengőt, jól hangzót jelent, hanem egyben olyat is, amely mögött ott áll az isteni kegyelem és szeretet megtapasztalása. Azaz az apostol azt is érti alatta, hogy úgy beszéljetek másokkal, mint akik megtapasztaltátok már Isten kegyelmét, nem ítélkezéssel, előítélettel, amely sok esetben sértő, bántó és romboló, hanem szeretettel. Ugyanakkor a folytatásban arról is beszél az apostol, hogy ez a szó kedves beszédet is jelent, olyat, amelyet jól esik hallania az embernek. Ezt érti az alatt, hogy beszédünk „*sóval fűszerezett*” legyen. Mert a sótlan ételt az ember nem szívesen eszi meg, de a só sok mindennek az ízét elfogadhatóvá és finommá teszi. Ugyanígy az ízetlen, tartalmatlan, gúnyos, kétértelmű beszédet, vagy a hosszas, üres fecsegést nem szívesen hallgatja az ember. Nem hízelkedésről van itt szó, hanem olyan szeretetről, amelynek célja nem az, hogy mindenáron elmondhassam a magamét, a másik pedig hallgassa végig, hanem a másikra figyelve, a másik javát, épülését nézve beszél az illető, és a másik beszédére reagál, felel. Leginkább akkor beszélünk így, amikor az Ige igazságának megfelelően szólunk, nem pedig hazugságokkal hízelkedünk másoknak. Arra is felhívja a figyelmünket az apostol, hogy ez nem azt jelenti, hogy mindenkivel mézes-mázos módon kell beszélünk, hanem mindig az adott személyre figyeljünk, és őhöz alkalmazkodva szeressük őt, mert a szeretet ilyen, a szeretet másként szereti az egyik, és másként szereti a másik embert, nem a személyválogatás miatt (mert a szeretet nem személyválogató), hanem azért, mert mindannyiunknak más és más helyzetben másra van szüksége: bátorításra, esetleg intésre, megnevetetésre, vagy éppen igei útmutatásra. A szeretetnek ezt a módját pedig – az apostol azt mondja – lehet gyakorolni: „*tudjátok, hogy mi módon kell nektek kinek-kinek megfelelnetek*”, azaz meg lehet tudni, meg lehet tanulni ezt a fajta beszédet a szeretet által. Különösen is aktuális ez napjainkban, amikor kevés lehetőségünk adódik másokkal jót tenni, de mégis szerethetjük egymást kedves beszéddel is, hiszen sokakkal csak telefonon keresztül tudunk kapcsolatot tartani. Nem mindegy, hogy egy telefonbeszélgetésen keresztül valamit csak letudunk, vagy esetleg a felebaráti szeretet érződik azon keresztül.

A felebaráti szeretet második útja az, amikor viselkedésünkkel, magatartásunkkal fejezzük ki azt a szeretetet, amit mi is az Úrtól kapunk. Mit jelent ez? Röviden annyit, hogy szeretetünk a másokhoz való kedvességben, barátságos és emberséges viselkedésben mutatkozik meg. Tehát itt nem képmutatásról, valami

5. HOGYAN SZERESSEM FELEBARÁTOMAT?

olyannak a színleléséről van szó, amilyenek valójában nem vagyunk, nem erre akar buzdítani az apostol, hogy akkor is legyél jókedvű, és akkor is legyél emberséges, amikor esetleg fel vagy dülva, hanem arról, hogy ha szívünkben valóban törődünk másokkal, és szeretjük őket, akkor ezt tükrözze viselkedésünk is. Lukács evangélista számol be arról a 2,52-ben, hogy a gyermek Jézus, ahogyan nőtt, egyre inkább gyarapodott „Isten és emberek előtt való kedvességben”. Az emberek így gondoltak Rá, és így ismerték meg Őt. Az evangéliumokat olvasva – tudjuk jól – Jézus Krisztus egész életén át ez a szeretet tükröződött, bár tudjuk, hogy az isteni szeretet több, mint a mi felebaráti szeretetünk, de Ő még ebben is tökéletesen élt és szeretett. Ő még az ellenségeit is szerette. A templomunk bejáratánál olvasunk egy igét: „Barátom, miért jöttél?” Tudjuk jól, hogy ez kinek szólt: Júdásnak az elárultatás éjszakáján, Krisztus barátjának nevezi árulóját. Kedves volt Jézus Krisztus emberi megítélés szerint, még akkor is, ha éppen ártani akartak Neki, Ő még az ellenségei javát is nézte. Ez a kedvesség, emberség Krisztus sajátja, csakis Ő általa formálódhat ki bennünk is, ha Ő él bennünk.

És hogy ez nem egy fantazmagória, hanem valóság lehet bárki életében, hogy Isten képessé tud minket tenni erre a fajta felebaráti szeretetre, több bibliai példa is erre utal. Gondoljunk például Józsefre, akit különböző mélységekbe vezetett el az Úr: rabszolgának adták, aztán börtönbe vettetett, aztán az ország királya elé került, akitől az élete függött, és mindegyikük előtt – azt mondja az Ige, hogy – Potifár előtt, a börtönőr előtt, de még a fáraó előtt is kedvességet talált ez a hívő férfi. Vagy gondoljunk Sámuelre, akiről ezt olvassuk az 1Sámuel 2,26-ban: „kedves volt mind az Úr, mind az emberek előtt”, ahogy felnőtt. Ugyancsak ezt olvassuk az 1Sámuel 18,5-ben Dávidról is, hogy kedves volt az egész nép szemében. És itt nemcsak egy általános népszerűsége kell gondolni, ő nem „csak” egy híresség volt, mint manapság egy filmszínész, akit néhányan kedvelnek, hanem azok, akik ismerték, és az Ige hangsúlyozza, hogy még Saul hívei és követői is, akik Saul pártján voltak, még ők is kedvesnek mondták és ismerték meg Dávidot. És mielőtt azt mondanánk, hogy ezek az emberek próféták, különleges hittel rendelkező emberek voltak, és ezért mi nem lehetünk ilyenek, hogy ne gondoljuk ezt, az Ige elénk adja az Újszövetségben a Cselekedetek 2,47-ben a jeruzsálemi gyülekezetet és annak tagjait, akikről szintúgy így beszél az Ige: kedvessé váltak a város lakói előtt a szeretetükkel, a hitükkel, annak megélésével.

Miben nyilvánul meg ez a szeretetteljes viselkedés? Erről olvashatunk az 1Korinthus 13-ban, ami – tudjuk jól – elsősorban Jézus Krisztusról szól, de arról is, hogy milyenné akarja formálni Isten az Ő gyermekeit, minket. Pál apostol ugyan-is a 12. fejezetet úgy fejezi be, hogy egy utat mutatok nektek, és Isten az utat nem azért mutatja, hogy csak nézzük, hanem hogy járjunk rajta. A korinthusi gyülekezet tagjai küzdöttek a testvéri és felebaráti szeretettel, elég sokszor elbuktak benne. Csoportokra szakadtak, klikkesedtek, egymással versengtek, személyválogató módon szerettek (1Korinthus 1,11-13). Nem törődtek vele, hogy míg az egyikük dőzsöl a finomabbnál finomabb falatokkal összejöveteleiken, addig a másik pedig mellette éhezik (1Korinthus 11,21). Az Istentől kapott lelki ajándékaikat, tehetségeiket sem a többiek javára, hanem saját dicsőségükre akarták felhasználni, arra, hogy minél magasabb pozíciót érjenek el a gyülekezetben (1Korinthus 12. és 14.

5. HOGYAN SZERESSEM FELEBARÁTOMAT?

fej.). Ezért Pál apostol által Isten konkrétan leírja, hogy hogyan is kellene szeretniük egymást, mi a szeretet útja. Hogyan mutatkozik meg tehát a Szentlélek munkája révén a felebaráti szeretet viselkedésünkben? Nem akarom az egész fejezetet elolvasni – azt otthon megtehetjük –, csak egy részletet hadd emeljek ki: *„A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr”* (1Korinthus 13,4-7). Ezek elég konkrét dolgok, amelyek mind kapcsolatban vannak a felebaráti szeretettel. Ezekben kell tehát nekünk, hívőknek járnunk, és törekednünk, hogy ezekben kövessük megváltó Urunkat.

A felebaráti szeretet harmadik útja pedig az, amit másokért teszünk, amikor nem arra figyelünk elsősorban, hogy mi hogyan viselkedünk, nem a magunk viselkedésére, a magunk magatartására, hanem felebarátunkat és az ő szükségleteit nézzük, és ennek megfelelően cselekszünk. Természetesen ez nem választható el az előző két úttól, de mégis jobb megkülönböztetni, és külön kitérni rá. Amikor a másik hasznát nézzük, akkor figyelniük kell arra, hogy egy embernek nemcsak testi, hanem lelki szükségletei is vannak. E szerint beszélhetünk olyan cselekedetéről, amelyek a felebarátunk lelki gyarapodását szolgálják, és olyanokról, amelyek a testi szükségleteit.

Mit tehetünk felebarátunk, testvérünk lelki épüléséért? Az Ige számtalan dolgot említ, csak néhányat hadd soroljak fel. Például buzgón imádkozhatunk üdvösségükért, újjászületésükért, ahogyan Pál apostol is állandóan ezt tette. A Róma 10,1-ben ezt olvassuk: *„Atyámfiaim, szívem szerint kívánom és Istentől könyörgöm az Izrael üdvösségét”*, a saját népe tagjaiért imádkozott, azokért, akik üldözték őt. A legtöbb levele elején arról ír az apostol, hogy hogyan szokott hálát adni Istennek a gyülekezetért, tagjainak hitéért könyörgéseiben (Róma 1,9-10, Efézus 1,16, Filippi 1,3-4, stb.), nézzük meg a levelek elejét, mindig kitér az imádságra és könyörgésre. Tehát lehet így imádkozni a felebarátunk hitéért és újjászületéséért. De a Máté 5,44 szerint ellenségeinkért is imádkoznunk kell, ahogyan Krisztus mondja: *„imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket”*.

Azután úgy is szerethetjük felebarátunkat, hogy a ránk bízott, megtanult, megértett igékkel alázatosan, szeretettel tanítjuk azokat, akik valóban tanulni kívánnak, akik velünk együtt Krisztus tanítványai lettek. Erről ír az apostol a Kolossé 3,16-ban, ami szerint: *„A Krisztusnak beszéde lakozzék tibennetek gazdagon, minden bölcsességben, tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel”*. Ennek gyakorlati példájáról olvashatunk a Cselekedetek 18,26-ban, ami szerint Akvila és Priscilla úgy szerette az ifjú zsidó Apollóost, hogy maguk mellé vették őt, és megtanították őt az evangéliumra, Krisztus útjaira, amit ő még nem ismerhetett, magyarul szólva az Igéről tettek bizonyosságot neki, arról, amit Krisztus értünk tett. Az előttünk álló időszakban Isten lehetőséget készített sokunk számára, hogy igemagyarázatokat olvasva, hallgatva magunk is tanuljunk, és kihasználjuk ezt az időt. De van lehetőségünk arra, hogy így bátorítsuk egymást akár beszélgetésekben, levelekben, vagy bármi más egyéb módon. Az Igével szeretni, és az Igével Istenre mutatni.

5. HOGYAN SZERESSEM FELEBARÁTOMAT?

De nemcsak a tanulás gyarapíthatja felebarátunk lelki életét, hanem az is, ha egymást buzdítjuk a tanultak megcselekvésére is, mert nem elég tanulni, hanem annak életté kell bennünk válnia, mert az Ige célja, hogy felkészüljünk minden jócselekedetre. Ezért Isten elrendelte a Zsidók 3,13-ban, hogy ki-ki barátságosan intse és indítsa az ő felebarátját a szeretetre és más jócselekedetekre. Ezt olvassuk az említett helyen: *„Hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által”*. Tehát itt külön a bűn elleni harcunkban jelenthet segítséget a szeretetteljes, alázatos testvéri intés és bátorítás.

De ugyanígy lelki javunkra van az is, ha valaki úgy szeret minket, hogy nemcsak a jóra és annak cselekvésére buzdít, hanem ha vétkeztünk, akkor szelíd szeretettel megfedd minket. A 3Mózes 19,17 szerint: *„fedd meg a te felebarátodat nyilván, hogy ne viseljed az ő bűnének terhét”*. És hogyan fogadjuk a javító célzatú testvéri intéseket, amelyeket szeretettel mondanak nekünk? Dávid király ezt írja a Zsoltárok 141,5-ben: *„Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mint-ha fejem kenné. Nem vonakodik fejem, sőt még imádkozom is értük nyavalyájukban”*. Lehet így is fogadni az intést, nem pedig megsértődni, hogyha valaki az Igével próbál bennünket az Úr felé terelni.

A bűnei felett bánkódót, illetve a megszorodott testvéreket vigasztalhatjuk, ahogyan arról a 2Korinthus 2,7-ben, 1Thesszalónika 4,18-ban és 5,11-ben is olvashatunk. Még folytathatnám a felsorolást, de ezek a példák is elegendőek ahhoz, hogy lássuk, mennyiféleképpen szerethetjük felebarátunkat úgy, hogy lelki hasznuk származzon belőlük.

De, mint korábban mondtam, az ember nemcsak lélek, hanem test is, így úgy is szerethetjük felebarátunkat, hogy testi szükségleteire gondolunk. Ha valakiről tudjuk, hogy bármilyen szükségben szenved, akkor szeressük őt annyira, hogy segítsünk neki. Ez nem mindig adományt jelent, mert nem mindig ez az első lépés, hanem sok esetben tehetségünk szerinti tanácsadást is, beszélgetést az illetővel. Hiszen például, ha valakinek anyagi gondjai vannak, mert rosszul osztja be a pénzt, olyanra költi, amire nem kellene, akkor annak nem az a segítség, hogy pénzt adunk neki, hanem hogyha megtanítjuk helyesen használni azt, odaszánjuk az időt, hogy segítsük őt ebben. Pál apostol az 1Thesszalónika 4,11-12-ben ezt írja: *„becsületbeli dolognak tartsátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, amiként rendeltük néktek; hogy a kívül valók iránt tisztességesen viselkedjétek, és semmi szükségét ne érezzetek”*. Azaz elsődleges irányelv legyen számunkra, hogy mindenki, aki megteheti, gondoskodjon magáról és saját családjáról. Ez nem kényszer, hanem a szeretet megélése sajátjaink felé. Ezzel kapcsolatban figyelmeztet is minket az Ige az 1Timótheus 5,8-ban: *„Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő háza népéről (azaz saját családjáról) gondot nem visel, a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél”*.

De természetesen a felebaráti szeretet nem nézheti tétlenül azt sem, hogy felebarátja éhezzen, vagy ahogy az Ige írja, mezítelen legyen, hiszen a Máté 25,35-36 szerint az éhezőnek enni ad a hívó, és a mezítelent felruházza. Isten figyelmeztet minket János apostol szavai által: *„Akinak pedig van miből élnie e világon, és*

5. HOGYAN SZERESSEM FELEBARÁTOMAT?

elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete? Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvél; hanem cselekedettel és valósággal” (1János 3,17-18).

Lehetne még folytatni a sort, hogy mit jelent a felebaráti szeretet, de nem folytatom. Elég az, ha ezekre az igékre gondolunk, amiket itt hallottunk, a Krisztusnak ezen útjaiért imádkozunk, hogy Ő járasson azokon bennünket, segítsen minket beszédünkben, magaviseletünkben, másokért való munkálkodásunkban megélni ezt a szeretetet. A Szentlélek vezessen és támogasson minket ebben még ezekben a napokban is, amikor lehet, hogy korlátozva vagyunk bizonyos dolgok megcselekvésében, de nem ellehetetlenítve abban, hogy szeressük felebarátunkat, mint magunkat. Könyörögjünk az Úrhoz, hogy találjuk meg azokat az utakat, amelyeken keresztül ezt a felebaráti szeretetet most is meg tudjuk élni egymás felé, hogy ezzel is Őt dicsőítsük, és az Ő kegyelmét magasztaljuk.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, bár tudjuk jól, hogy elsődlegesen azért születél meg erre a világra, és aláztad meg magadat, otthagya a mennyet, és szolgai formát azért vettél fel, hogy a mi üdvösségünket megszerezzed, váltságművedet elvégezzed, és egyetlenegy áldozatodat a golgotai kereszten bemutasd értünk, feltámaszodással győzelmet arassál, és mennybemeneteleddel reménységet adjál nekünk, de köszönjük, hogy mindez azt is jelenti, hogy nemcsak mennyei Atyánkkal rendezed kapcsolatainkat, hanem egymással, embertársainkkal is.

Tudod jól, Urunk, hogy ezekben a napokban kapcsolataink megváltoznak. Nemcsak úgy, hogy többeket kevesebbszer látunk, hanem vannak, akik egyedül maradnak. És vannak olyanok, akik több időt töltenek családjikkal, és ez néha feszültség forrásává válik, amikor a türelmünk elfogy, amikor a szeretet meghidegül bennünk, amikor nem tudjuk, hogy mit jelent egymást szeretni, mert saját bűnös szívünk lepleződik le bennünk, és néha az irányít. Köszönjük, hogy váltságod erre is vonatkozik, hogy meghaljunk annak az ó-embernek, aki önző, aki másoktól vár el szeretetet, türelmet, odafigyelést, engedelmisséget, és nem akar másnak élni, hanem elsődlegesen magát nézi. Köszönjük, hogy Szentlelked által megfeszítetik az ó-emberünk Veled együtt, és dicsőítünk azért, hogyha elvégzed bennünk, hogy valóban el is erőtlenedjen bennünk a test kívánsága. De a tapasztalat azt mutatja, hogy gyakran nem ez történik velünk, hanem átadjuk magunkat a kényelemnek, óvatlanok, vigyázatlanok leszünk, nem figyelünk a kísértésre, az ó-ember pedig erős marad bennünk. Kérünk Téged, hogy ezért Szentlelkeddel Igéd által támogass bennünket, erősíts, alázz meg minket, rombold le bennünk az ént, és éljél Te bennünk, és kérünk, ez hadd mutakozzék meg embertársaink, felebarátaink szeretetében is.

Urunk, nemcsak beszédünk tud tisztátalan lenni, hanem magaviseletünk is olyan, ami nem illik Tehozzád, nem illik egy hívő emberhez, és tetteink is gyakran, bár tudnánk jót tenni, de elmaradnak. De köszönjük, hogy Te a megújított embert meg tudod erősíteni ezekben, ahogy az Igében láthattuk, kérjük is ezt: változtasd meg beszédünket, szívünket, hitünket, magaviseletünket, tetteinket. És mindezt azért is kérjük, hogy egyre inkább Hozzád hasonlítsunk, s hogy ne lustuljunk el a

5. HOGYAN SZERESSEM FELEBARÁTOMAT?

saját bűneink elleni harcban, hanem ahogy arra bátorítasz minket, valóban küzdjünk. Kérjük ehhez Szentlelked erejét, Igéd vezetését, emlékeztessen minket a Lélek mindarra, amihez egyszer hitet adtál, hogy elfogadjuk és igaznak tartjuk.

Így hadd könyörögjünk gyülekezetünk minden tagjáért, kicsinyekért, nagyokért, idősekért egyaránt, azokért különösen, akik betegek vagy halálra készülnek. Köszönjük, hogy Te hú Pásztorként átvezetsz bennünket ebből a világból a menynek országába is.

Kérünk Téged, hogy hadd legyél Te a mi erősségünk, kősziklánk minden időben. Könyörgünk a magánytól szenvedőkért. Köszönjük, hogy Te minden nap velünk vagy, ahogy ígérted, de kérünk, hogy a testvéri szeretet, kapcsolattartás is hadd mutakozzék meg ezekben a nehéz időkben a körülményekhez képest. Köszönjük mindazokat, akik támogatják testvéreinket, köszönjük mindazokat, akik a saját családjuknak is gondját viselik.

Könyörgünk így, hogy használd fel ezt az időt, hogy magyar népünk és mindazok, akik Benned még nem hisznek, megkeressenek és megtaláljanak. Vond magadhoz Szentlelked által őket. Adj újjászületést, adj ébredést népünk körében.

Könyörgünk népünk és egyházunk vezetőiért, vezesd Szentlelked bölcsességével döntéseikben őket.

És könyörgünk, hogy ezekben a napokban, amikor a beiratkozás is van az iskolákban, Lelked vezesse a szülőket, hogy a hittanra írássák be a gyermekeket. Köszönjük, hogy van lehetőség még állami intézményekben is Rólad beszélni, hallani, áldunk ezekért az alkalmakért. És könyörgünk a hittanoktatókért is, akiknek a szolgálata, más pedagógusokkal együtt megnehezedett. Kérünk, hogy áldd meg az ő szolgálatukat, és segítsd meg őket.

Könyörgünk az orvosokért, mindazokért, akik ebben az időszakban különösen veszélynek vannak kitéve, a Te kegyelmed őrizze őket, és kérünk, hogy mindannyiunkat, mert Tetőd van ez, és kérünk is szabadítást, mert Te vagy az egyedüli Szabadító.

Addig is kérünk, őrizz meg bennünket a Benned való bizalomban, hitben, reménységben, maradj velünk kegyelmeddel Igéd és ígéreted szerint.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

493,4-6. ének

4. Adjad, hogy erős hittel Bízam szent Fiadban; Bűneimet töröld el.
Tarts meg irgalmadban. Hiszem, hogy ezt megadod, Amint megígérted;
Bűnünket megbocsátod, Ha könyörgünk néked.

5. Szeress jó reménységgel, Mely nem ejt szégyenben; Atyafi szeretettel
Építsél éltében, Hogy szívből szerethessem Felebarátomat,
És ebben ne keressem Csak az én hasznomat.

6. Engedd, hogy szent Igédet Bátran megvallhassam, Tisztemben hűségemet
Néked megtarthassam; Senki engem e földön Tőled el ne vonjon,
Híveid seregében Felséged megtartson.